

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena
da vas zabavi i opusti, da vam vrati
osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira
ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo
ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

Žaklin F. Demestr
NAPOLEON I ŽOZEFINA

Patriša B. Dickinson
PRINCEZA DAJANA I DODI EL FAJED

Konstantin Kolčak
F.M. DOSTOJEVSKI I ANA GRIGORJEVNA

Glenda Mekendrik
ELIZABET TEJLOR I RIČARD BARTON

Dajana Mouzli
ISIDORA DANKAN I SERGEJ JESENJIN

Ida Goldvoter
LORD BAJRON I LEDI KEROLAJN

Džimi Karson
LOREN BEKOL I HEMFRI BOGART

Suzet Rišar
FREDERIK ŠOPEN I ŽORŽ SAND

Helena F. Barkašov
ALEKSANDRA I CAR NIKOLAJ ROMANOV

Melvin Henderson
DŽON F. KENEDI I MERILIN MONRO

AMORETA

Edicija: NAJVEĆE LJUBAVI

U salonu madam Talijen, u jesen 1795. godine, Napoleon je upoznao lepu Žozefinu de Boarne. Po jednom pismu koje je Žozefina uputila Napoleonu, kao i po dva pisma koje je Napoleon pisao Žozefini, dâ se naslutiti kako je i kada započela njihova veza. Napoleon je rekao da Žozefina ima ono nešto čemu se ne može odupreti i da je potpuno oličenje ženstvenosti, od temena do nožnih prstiju. Iz njihove tajne prepiske moguće je shvatiti više nego iz svih maglovitih tračeva koji se i dan-danas ispredaju o ovom fatalnom paru.

NAPOLEON I ŽOZEFINA

Žaklin F. Demestr

*Ja sam od onih ljudi koji su sami po sebi sve,
a po precima ništa.*

Napoleon

Kada bi bilo moguće napraviti izbor za najromantičniju ljubavnu priču svih vremena, onda bi strast Žozefine i Napoleona sigurno dobila najviše glasova. Njihova neverovatna ljubav i dan-danas zaluđuje romantična srca i nežne duše, koje u njoj pronalaze večnu inspiraciju i ohrabrenje. Ova knjiga je brevijar strasti, mala tajna slagalica ljubavne vatre o kojoj se šapuće više od dva veka...

I

Napoleon je po poreklu i krvi Italijan, rođen na ostrvu Korzici, pa je tako poneo nadimak Korzikanac i tim se identitetom jako ponosio. Narod na Korzici vodi poreklo od plemena koje je, pre svega, volelo slobodu. Pritom je živio primitivnim, prostim i patrijarhalnim životom. Narod je bio pitom, snažan, ali i zapaljivog temperamenta, te je Napoleon Bonaparta u svakom pogledu bio slika i prilika korzikanske prirode i njene divljine.

Vrlo je neskromno bilo ono pisanje 14. jula 1805. godine u francuskim službenim novinama *Monitor*, verovatno po ličnim inspiracijama cara Napoleona, kada je doslovno objavljeno: „Geneološko istraživanje o poreklu Napoleonovom nije ništa drugo nego detinjarija.“ A

na pitanje do kojih vremena dopiru njegovi koreni lako se u članku nudio odgovor: do 18. brimera. Koliko malo osećanja pristojnosti i poštovanja neko može imati prema imperatoru da pridaje toliku važnost poreklu njegovih predaka? Vojnik, građanin, vladalac, on za sve to duguje svome maču i ljubavi naroda prema njemu.

Ovakvo pisanje i reklamiranje, ako je i od Napoleona, mnogo je; a ako je od njegovih laskavaca, preterano je.

Napoleonovi preci na Korziku su se doselili odnekud s mora. Mnogo je pisano o poreklu njegove familije, koja je, zahvaljujući njemu, ušla u registar svetske istorije. Dvorski geneolozi idu tako daleko da poreklo Napoleonovo nalaze čak na stablu velikih vladarskih loza staroga veka, mada je taj isti Napoleon o tim podacima porodičnog porekla rekao ovo: „Ja lično još nisam zavirio ni u jedan od svojih rodoslovnih pergamenata. Oni su stalno bili u rukama moga brata Žozefa, geneologa naše porodice.“ Smešeći se, dodao je i ovo: „Ja sam vam od onih ljudi koji su sami po sebi sve, po precima ništa.“

II

Postoji legenda da je pojava Napoleonova predskazana još stotinama godina unapred. Ta legenda sastoji se u jednom predskazanju, koje postoji od Filipa Djudona Noela Olivatisa, doktora i arheologa, koji je istraživao nekromantiju i komunikaciju s duhovima. Posle njegove smrti, i posle Revolucije, taj rukopis je pronašao sekretar Pariske komune, Fransoa de Mec. On je prilikom pretresa i pregleda biblioteke benediktanaca našao ovaj tekst i napravio prepis. Datirao ga je u 1793. godinu. Napoleon je ovu kopiju dobio nakon što je krunisan za cara. Jednom je, ne preterano uzbuđen i radoznao, pružio rukopis Žozefini i rekao joj da pročita naglas. I ona krenu:

„Francuska i Italija daće jedno natprirodno biće. Taj čovek će, još vrlo mlad, doći s mora i usvojiće jezik i manire francuskih Kelta. U mladosti, tokom vojničke karijere, naići će na mnoge prepreke. Postaće glavni komandant. Njegov vijugavi put biće skopčan sa mnogim opasnostima. Duže od pet godina ratovaće nedaleko od mesta svoga rođenja. Na svim stranama sveta vodiće ratove sa velikom slavom, junaštvom i samopregorevanjem. Ojačaće romanski svet. On će dati zakone Germancima. Okončaće užase u keltskoj Francuskoj i biće u proglašen ne za kralja, kako se to ranije praktikovalo, već za cara. Narod će uz njega stati sa velikim oduševljenjem.

Tokom desetak godina proteraće mnoge stare prinčeve, hercege i kraljeve, ali će zato stvoriti i nove prinčeve i nove hercege i nove kraljeve i sa svoga prestola uzviknuti: *'O sidera, o saera!'*

On će imati vojsku čiji broj 20.000 može umnožiti sa 49.

Njegovi vojnici nosiće oružje i trube od željeza.

On će imati 7 puta 7000 konjanika sa sabljama, kopljima i kirasama od čelika.

On će raspolagati sa 7 puta po 2000 ljudi. Vojnici će rukovati užasnim mašinama koje bljuju sumpor, vatru i smrt.

U desnoj ruci nosiće orla kao simbol pobe-
de i rata.

Narodima će dati mnogo zemalja i svakome od njih pružiće mir.

Doći će u veliki grad i tu će ostvariti i stvo-
riti velike projekte, zdanja, mostove, pristani-
šta, vijadukte i kanale.

On će se dva puta ženiti.“

U tom času Žozefina prestade da čita. A
car, ne htevši da se priča prekida, reče joj:
„Čitajte dalje, čitajte...“

A imaće samo jednog sina!

Ratovaće 55 meseci tamo gde se ukrštaju
meridijani i paralele dužina i širina.

Tada će njegovi neprijatelji izazvati požar u
velikom gradu, u koji će on ući sa svojim tru-
pama. I on će napustiti ovaj grad pretvoren u
zgarište. Njegova armija će tom prilikom biti
uništena. Nemajući ni hleba ni vode, njegova
će se vojska rasturiti, jer će dve trećine njene
poumirati, a polovina od onih što ostane neće
biti u stanju da se ponovo vrati pod njegovu

komandu. Tada će ovaj veliki muž, napušten i izneveren od drugova, doći u položaj da se i sam brani, jer će ga u njegovoj sopstvenoj prestonici pritisnuti evropski narodi. I na njegovo mesto doći će opet kralj iz stare dinastije Kapeta.

Biće izgnan. Jedanaest meseci provešće na mestu gde se rodio i odakle je krenuo u pohode. Biće okružen svitom, vojnicima, ratnim drugovima, čiji će broj biti sedam puta sedam i dva puta više. Sa svojim privrženicima će se posle jedanaest meseci ponovo iskrcati sa broda na kopno Francuske. I ući će u veliki grad gde stoluje kralj Kapeta, a on će pobeći i odneti sa sobom i naznake kraljevskog dostojanstva.

Po povratku u svoju carevinu on će narodu dati izvanredne zakone, ali će ga tada ponovo prognati trojni savez evropskih naroda posle tri i jedne trećine meseca (100) dana i ponovo će postaviti na presto Kapeta! A njega će smatrati za mrtvog i narod i vojnici, koji će ovoga puta protiv svoje volje ostati kod svojih kuća.

Kelti i Francuzi ponovo će se klati kao vuci i tigrovi. Otadžbina Kapeta večito će biti uzrok velikih promena. Ljiljan (krin), amblem francuskog kraljevskog doma, ostaće i dalje, ali

poslednji ostaci stare domovine biće u stalnoj opasnosti. Pa će se i oni početi tući međusobno.

Tada će u veliki grad ući mladi čovek-ratnik. Na njegovim leđima stajaće grb sa slikom petla i lava. A koplje će dobiti od velikog princa istoka. I njemu će, na jedan čudan način, pomoći vojnički narod Belgijske Francuske (*La France Belgique*), koji će se sjediniti s narodom Pariza, da jednom zasvagda prestanu sve smutnje. Umiriće vojnike i pokriće zemlju maslinovim grančicama. Oni će se sjajno boriti čitavih sedam puta sedam meseci, pa će trojni savez evropskih naroda sa zaprepašćenjem, bolom i suzama ponuditi svoju decu kao zatočenike. Tada će sami sprovesti bolje i pravednije zakone, koji će se svima svideti.

Na 25 meseci nastupiće mir. Sena, purpurna od krvi posle bezbroj borbi, različie se po državi u kojoj vladaju ruševina i kuga. Pojaviće se nove trzavice, koje će izazvati novi propovednici. Ali njih će iz dvorca kraljeva ovaj čovek proterati i posle toga biće priznat od cele Francuske i od svih velikih nacija.

I on će sahraniti poslednje ostatke starodrevne domovine Kapeta. Sada će on

upravljati sudbinom sveta. Njega će služiti upravljači svih nacija i celoga naroda. On će udariti temelj plodu kome neće biti kraja – i umreće!“

I kad preneražena Žozefina završi čitanje ovoga proročanstva, zamoli cara da joj ga protumači. I Napoleon je dao ovaj dvosmisleni odgovor: „Proroci su morali imati nekakav povod da obznane svoja proročanstva. Međutim, priznajem, i mene ovo proročanstvo neobično začuđuje.“

Napoleon se ovog proročanstva Olivacijusovog setio po povratku sa Elbe i o njemu s uzbuđenjem govorio pukovniku Abdu.

Da uz ovu legendu dodamo i jedno kratko poređenje, kao neku vrstu objašnjenja baš za ovu francusku legendarnu zagonetku.

Bonaparta je imao jedno čudno ime. *Napoleon* što zapravo znači *Ne Apollo*, to jest Bog svetlosti ili kratko Sunce.

Ovo „sunce“ rodila je majka Leticija (*Laticia*), što će reći – Radost. Po mitologiji sunce je dar radosti. Suncu se svi radujemo, a

najviše mu se obradovala majka Leticija. A ima li majke koja ne voli svoga sina više nego svu ostalu decu? I ko se ne raduje više suncu od meseca i svih zvezda?

Napoleon se kao sunce rodio na istoku, na moru, na Korzici, a umro je na zapadu, na Sv. Jeleni, na moru, baš kao što se sunce po legendi spušta pri zalasku u more. Korzika je rođenjem dala Napoleona na moru, Sv. Jelena ga je smrću primila u svoje naručje na velikom moru, na okeanu.

Sunce ima sedam planeta u svom planetarnom sistemu. Napoleon je imao sedmoro braće i sestara za svoje planete. Samo je šteta što Napoleon nije imao i svojih dvanaest maršala, kao što je Hristos imao dvanaest apostola, kao što simbolički Zodijak ima dvanaest znakova, od Ovna preko Lava i Strelca do Ribe.

Istoričari i geneolozi ime *Bonaparta* izvode od nadimka *Parthus*, koje su razni rimski carevi uzimali prema svojim poredama nad Parterima.

Neki pak izvode italijansko ime *Buonaparte* iz grčkog jezika, što znači *dobar deo*.

Familija Napoleonova u Italiji se potpisivala sa *Buonaparte*. Ovo porodično ime potiče

sa Korzike. Kad mu je bilo devet godina, drugovi su ga zvali *Nabulio*.

Karlo, otac Napoleonov, rođen je u Ajačiju 27. marta 1746. godine. Kao i sve Bonaparte, i Karlo je bio jako talentovan čovek, pritom izuzetno temperamentan. Bio je to stasit čovek, lepe i otmene spoljašnosti. Kako je bio ponosit na svoje poreklo, on se rado predstavljao kao grof Bonaparta, iako je kao činovnik, zbog mnogobrojne porodice, jedva spajao kraj sa krajem. Ali njegova nada uvek beše da će s vremenom sve biti dobro i da će se obogatiti. Voleo je luksuz i razmetljivost, pa se uvek pojavljivao kao *grandseigneur*, veliki gospodin, a u razbuktaloj fantaziji neretko je zidao kule u vazduhu.

Majka Napoleonova zvala se Marija Leticija Ramolino, rođena 24. avgusta 1750. godine u Ajačiju. I ona je po poreklu Italijanka. Imala je četrnaest godina kad se 2. jula 1764. godine u crkvi u Ajačiju venčala sa osamnaestogodišnjim Karlom.

U to vreme na Korzici su nastupila burna vremena u borbi za slobodu. Na čelu pobunjenika nađe se Paskvale Paoli. Ovim Paolijevim

drugovima pridružio se i Karlo Bonaparta, koji je bio disponiran za sve romantične ideale.

Sudbina je valjda htela da se Leticija bori rame uz rame sa svojim mužem Karlom, noseći u utrobi svoje četvrto dete – Napoleona – da provodi noći po bivacima, negujući ranjenike, i da raznosi municiju do prvih borbenih redova po Korzikanskim dolinama i jarugama. Valjda je i sama ta sudbina išla naruku da se baš tom detetu podare svi znaci najvećeg vojnika.

Ona je jahala kao kakav muškarac: i uzbrdo i nizbrdo, preko potoka i jaruga, slušajući zviždukanje kuršuma, noseći jedno dete na rukama, a drugo ispod srca, bez bojazni i bez straha. A jednom prilikom, jašući preko reke, umalo se nije udavila, ali je konj, kojim je vešto upravljala, zaplivaio i spasio je. Verovatno se ovo i ovakvo junaštvo prenelo i na Napoleona.

Poslednjeg dana poraza korzikanskih patriota pod Ponte Nuovom gospođa Leticija osetila je kako se dete nestrpljivo miče, igra se u njenoj utrobi, kao da je već htelo da ratuje, pre nego što se i rodilo.

I nije čudo što je ovaj dečak izrastao u muškarca koji toliko izgara za svoju rodnu

grudu, koja ga je zadojila duhom nenadmašnog vojništva. Zbog toga je Napoleon u razgovorima i saopštenjima jezgrovito i zaneseno opisivao svoju mladost i roditeljsku kuću. Iz tih opisa i pisama iznosimo neke karakteristične odlomke:

„Na svet sam došao kad mi je otadžbina propala. Deset hiljada Francuza bilo je bačeno na naše obale, te nam presto divne slobode poprskaše krvlju. Pred mojim očima odvijala se užasna drama. Jauk umirućih, suze potištenih, ropstvo i očajanje opkoljavahu moju kolevku. Moje je rođenje naišlo iznenađeno i neočekivano, kao i moje uzdizanje. [...] Moja se majka spremala da krene na službu u božju crkvu o prazniku Bogorodice. Iako se namučila, pomislila je da ima snage da sačeka svršetak službe. Ipak je malo precenila svoju snagu, prevarila se. I još nije bila došla ni do crkve kada je osetila porođajne bolove. Brzo se vratila kući. Čim je stigla na prag kuće, ne mogavši ni u spavaću sobu da uđe, ona me rodi na jednom starom prostiraču na kome behu izrađene slike velikih junaka iz Trojanškog rata.